

Verlag Fjällräven Classic 2017

Sandra de Wolf

Eindelijk is het zover. De trip naar Lapland gaat beginnen. Het is woensdagochtend 9 augustus als de groep zich verzamelt op Schiphol. De totale groep bestaat uit 38 personen, inclusief de organisatie. De verdeling is 14 vrouwen en 24 mannen.

Ik kijk er al een aantal maanden naar uit, maar ik vind het ook spannend als ik net op Schiphol sta: wat kan ik verwachten van de wandeltocht, hoe zwaar gaat die voor mij worden, heb ik de goede spullen mee, ben ik niets noodzakelijks vergeten, is mijn rugzak niet te zwaar voor de tocht? Ook heb ik bij de trainingen nog niet alle groepsleden gesproken, maar dat zal in de loop van de tocht vast wel gebeuren. Iedereen heeft er in ieder geval zin in.

Ik ben vroeg bij het meeting point en met nog drie vroege vogels (Jo, Serge en Thomas) ga ik een bakje koffie drinken. Als we terug zijn bij het afgesproken punt zijn de meeste deelnemers al aanwezig. T-shirtjes worden uitgedeeld en daarna gaat iedereen naar de balie.

Bij het de bagage drop off blijkt dat mijn rugzak 14 kg weegt. Het is niet het gewicht waar ik de tocht mee ga lopen. Dan komt er nog water en voedsel bij. Ook gaan er nog wat kleine spullen uit de rugzak die niet in de handbagage mee mogen, zoals douchegel en shampoo. Die laatste zijn voor na de wandeltocht, om al het zweet en vuil weg te wassen. Ik heb mij aan de uitrustingslijst van Hiking & Adventures gehouden en toegevoegd wat ik zelf nodig denk te hebben, zoals een verrekijker, kussen, slippers, snoepjes, een spel kaarten en extra EHBO spulletjes.

Daarna richting de douane. Er staat op dit tijdstip geen rij. Wel de bergschoenen op de band, want het detectiepoortje gaat af als je er mee door heen loopt. Daarna tijd genoeg om naar de gate te gaan. De vlucht verloopt rustig. Ik zit naast Ton, mijn vliegtuigmaatje.

Als we zijn geland op Stockholm, wenst de gezagvoerder alle wandelaars een fijne wandeltocht en attendeert hij de reizigers er op om de wandelstokken niet te vergeten. Blijkbaar zijn de vele wandelaars (niet alleen de groep van Hiking & Adventures volgens mij) op deze vlucht opgevallen.

Er volgt een dagje Stockholm naar eigen invulling. Met een bus worden we in het centrum af gezet en er ontstaan al snel verschillende groepjes die op pad gaan. Een fijne manier om alvast een beetje in de vakantiestemming te komen en elkaar beter te leren kennen. We hebben geluk. Het is zonnig en met ongeveer 21 tot 23 graden aangenaam weer. Doen wat je wilt en geen 'stress'. Behalve dat iedereen om 17.00 voor het paleis aanwezig moet zijn om van daar gezamenlijk naar een pizzeria te gaan.

Tijdens de pizza maaltijd wordt er aan mijn tafel gesproken over de zorgen die men heeft met betrekking tot de tocht. Zoals wat als het tentje of de jas niet waterdicht is. Uit dit soort gespreksonderwerpen blijkt dat een aantal van ons, in gedachte, al druk met de wandeltocht en de mogelijk te verwachten ontberingen bezig is.

Terug in het hotel wordt de kamerverdeling bekend gemaakt, waarbij men met z'n drieën of vieren op een kamer slaapt. Ik deel een kamer met Saskia en Sharon. Dat betekent Rotterdamse humor en directheid. Helemaal goed. De kamer is warm en er kan helaas geen raam open. Wel is er een airco, die op koelen wordt gezet, niet dat dat veel lijkt te helpen. Daarna nog wat drinken in de lobby. Het wordt niet laat.

De volgende dag eerst een voortreffelijk ontbijt en aangezien we in Zweden zijn, probeer ik de 'Kalles Kaviar' (= vis kuit met kwark uit een tube). Best lekker op knäckebröd. Brian is het niet met mij eens. Na het ontbijt maken wij ons klaar voor het vertrek naar de luchthaven. De passagiers in het vliegtuig op weg naar Kiruna zijn bijna allemaal wandelaars voor de Fjällräven Classic. Dit is overigens de enige keer dat ik niet naast Ton in het vliegtuig zit. Met bussen gaan we naar de camping. Daar zet ik het tentje op met mijn tentmaatje Christien. Dat gaat best goed. We zijn op tijd voor de briefing van Hans. De 'trekking pass' en een kaart wordt uitgereikt en we krijgen informatie en tips, zoals advies over het aantal zakjes gevriesdroogd eten om vandaag mee te nemen en wat er verder voor morgen op het programma staat. Optioneel is avondeten bij de Thai en ontbijten bij de camping. Ik kies beide opties en heb prima gegeten.

Met SAS naar Kirunaa

Vandaag is het vrijdag, de startdag. Ik moet nog wennen aan het feit dat de zon om een uur of vijf opkomt en het al om een uur of drie licht is. Gelukkig heb ik een slaapmasker tegen het licht en oordopjes tegen het geluid van de andere campinggasten. Ook al hebben die laatste niet veel geholpen afgelopen nacht. Er waren nog veel mensen die laat op de camping aankwamen en een gesprek gingen voeren. Ik sta vroeg op, zodat ik nog kan douchen, daarna tentje afbreken en ontbijten. Het tentje afbreken en de spullen in de rugzak doen vraagt meer tijd dan ik verwacht. Na een daardoor kort ontbijt sta ik op tijd klaar voor de bussen, die ons naar het startpunt brengen. Het verdelen van de mensen over de bussen verloopt langzaam. Het is waarschijnlijk mijn ongeduld, want ruim op tijd komen we bij de startplaats (Nikkaluokta) aan. Tip: ga niet achterin de bus zitten, want als het toilet gebruikt wordt (in onze bus minstens vijf keer, tot we er een (wandel-)stokje voor staken), kan het flink stinken achterin.

Bij de startplaats worden nog wat groepsfoto's gemaakt (fotoshoots in wisselende outfits). Verder stempelen, toiletteren, waterfles vullen en we zijn er klaar voor om 9.00 uur. Een grote groep start gezamenlijk op het smalle pad. Dat is aanvankelijk wat dringen, maar na enige tijd rekt het lint zich uit en kun je wat meer je eigen tempo lopen. Ik loop samen op met Tannie en we kletsen gezellig over van alles en nog wat.

Sneeuwfiguren bij het 1e kamp

Na nog geen 2 uur door groene bossen en struiken zijn we bij een meer (Ladtjojaure). Het is zonnig en we gaan zitten op de steiger. Ik neem geen rendierburger, maar ik hoor dat ze heerlijk zijn. Na een korte pauze gaan we op weg naar het Fjällstation Kebnekaise. We zien in de verte sneeuw op de berghellingen. De sneeuwfiguren spreken tot de verbeelding, we zien er van alles in. Ik weet dan nog niet dat de eerstvolgende bivak in de buurt van die sneeuwpartij is. Af en toe valt er wat regen, maar het zijn korte buien. Het is wel jammer dat het net gaat regenen op het moment dat we water aan het koken zijn.

We wandelen tot boven de boomgrens en komen bij het Fjällstation aan. Hier kunnen we even rusten en wat eten. Er zijn allerlei voorzieningen: kokend water, toiletten, sauna, winkeltje en ruimtes met goed zittende stoelen. Met een aantal mensen (Gerard, Piet, Tannie, Christien, Serge, Olav en Sandra) vertrek ik na een pauze richting ons eerste kamp. Daar doen we iets langer over dan verwacht, omdat we een bord hebben gemist. Uiteindelijk komen we rond 20.15 uur aan bij de bivak. Het is een mooie plek met stromend water en gelegen tussen drie bergwanden. Christien en ik krijgen hulp bij het opzetten van het tentje. Nog wat water koken voor de avondmaaltijd en moe, maar voldaan, kunnen we gaan slapen. Met het geluid van regendruppels, die op de tent vallen, maak ik een verslagje van de afgelopen dag.

De tweede wandeldag start relaxed. Tot ik water in mijn schoen krijg en te laat mijn natte sok wissel voor een droge sok. Ik voel dat er een blaas gaat komen. De omgeving is prachtig. Het terrein heeft meer rotsblokken dan op dag één en vraagt meer concentratie. Regenbuien en zon wisselen elkaar af. Het is een mooie tocht naar het westen richting Singi. Ik loop samen met Jo, Sharon, Olav, Sandra en Christien. We stoppen regelmatig om te genieten van het uitzicht, om even bij te komen of om regenspullen aan of uit te doen. Het is vooral genieten van de mooie omgeving. Bij Singi is een stempelpost. Met de wind in de rug lopen we daarna door het mooie afwisselende landschap naar het noorden richting Sälka. We lopen nu over 'Kungsleden'.

Dat is een ongeveer 500 kilometer lang wandelpad dat van Abisko, waar wij naar toe lopen, naar Dalarna, in het zuiden van Zweden, loopt.

Bij Sälkä overnachten we. Ook bij deze post is een winkeltje, toiletten en zelfs een sauna. In de sauna raak ik gesprek met mijn buurman. Hij vraagt of ik al vaker in Lappland ben geweest. Ik ben eerder in Zweden geweest, maar voor het eerst in Lappland. Hij vertelt wat over de 'Samen' (ofwel de Sami) en over de 'Keb'. De Keb is de Kebnekaise, de hoogste berg van Zweden, en daar zijn we vandaag gedeeltelijk omheen gewandeld (de zuid- en de westkant). Na de sauna dompel ik mij nog even in het nabijgelegen stroompje. Heerlijk! Ik ben helemaal opgefrist. Ik besluit nog een blikje bier te kopen en met een muziekje in mijn oren (volgens mij Racoon) ga ik nog een aan de oever van het riviertje zitten om te genieten van het uitzicht op de bergen en de rust om mij heen. De meesten zijn al gaan slapen en dat ga ik ook zo doen. Achteraf hoor ik dat de temperatuur tot rond het vriespunt is gedaald. Een aantal van de groep heeft het echt koud gehad.

Dag drie is de dag waarop het meest geklommen wordt. Na het ontbijt verzorgt Jo mijn blaren. Het zijn er twee. Serge kijkt toe. Er wordt deze ochtend in twee groepen gestart met de bedoeling om allemaal gelijktijdig bij de Tjåktja-pas (het hoogste punt met 1140 meter) te zijn. Ik ben iets te laat voor de afgesproken tijd. Dat is vervelend voor de mensen die al klaar staan en op mij en wat anderen moeten wachten. Je krijgt het namelijk snel koud als je stil staat. Ik heb toch weer iets te veel tijd nodig gehad voor het afbreken van het

tentje en het pakken van de rugzak. Ik loop in de groep met Leo en Peter, twee ervaren FC wandelaars. Aan Leo vertel ik ondertussen mijn levensverhaal op hoofdlijnen. Blijken we in onze jeugd bij de zelfde Leeuwentrap rond gelopen te hebben. Bij de pas gaat het laatste stukje steil omhoog. Best een pittige helling die een flinke inspanning vraagt. Daarna de voldoening van het behalen van het hoogste punt, dus een mooi fotomomentje voor iedereen.

De afdaling die volgt gaat door een steenvallei. Ik loop met Jo en Serge en later sluiten we aan bij Olav en Sandra en wat andere lopers. Het is een lange tocht naar de volgende overnachtingsplek, maar dat boeit ons niet, want het landschap is fantastisch. We zien rendieren op een bergkam, een paar keer een mooie regenboog, lopen over ijs- en sneeuwresten, passeren waterstromen en genieten van het afwisselende landschap. Onderweg krijgen we ook nog een brownie. Heerlijk! We hebben vandaag wat meer regen dan de voorgaande dagen en vrij veel wind in de rug. Dat laatste is prettiger dan wind tegen.

We komen als laatsten aan bij Alesjaure. Ook hier weer allerlei voorzieningen. Je kunt in het gebouw zitten (stoelen en tafels) en wat drinken en of eten, er is een winkeltje,

toiletten en een sauna. Na drie dagen wandelen stink ik verschrikkelijk. Het is een geruststellende gedachte dat dit voor alle wandelaars geldt, maar ik voel me er toch wel wat ongemakkelijk bij. Omdat mijn blaren open zijn, besluit ik om niet naar de sauna te gaan, dus echt frisser ga ik vandaag niet ruiken. Ik ga uit eten bij Serge en Jo: een zakje gevriesdroogde stew. Na de avondmaaltijd besluit ik redelijk vroeg te gaan slapen. Het waait hard, het is koud en het gaat ook nog flink regenen. Ondanks mijn 'super' slaapzak, duurt het even voor ik een goede slaapwarmte heb. Het is een koude nacht en meerdere groepsgenoten hebben het koud. Ergens halverwege de nacht controleer ik of de haringen goed vast zitten. Dat is het geval en ik probeer verder te slapen. De volgende ochtend blijkt dat er water staat in het gedeelte waar Christiens spullen liggen. Balen! De volgende keer er rekening mee houden dat het grondzeil niet buiten het tentzeil komt te liggen als we op een helling staan.

Dag vier start redelijk vlak. Het pad loopt langs een meer en ook dat is een prachtig uitzicht. We lopen veel over planken en af en toe door de modder. Verder is het hier redelijk groen door de struiken. In de buurt van de berg Kartinvare heb ik het mentaal zwaar en kom ik Thor, de man met de hamer, tegen. Alles zit tegen. Ik heb moeite met het aantrekken van mijn jas, daarna met het sluiten van heupband van mijn rugzak en als ik mijn paspoort niet meer in mijn jaszak voel denk ik dat ik die op de laatste rustplaats heb verloren. Dat is niet zo, want als ik iets beter zoek vind ik 'm, maar ik raak wel achter bij de groep. Ik roep Christien, zij wacht op mij en daarna haken we aan bij de rest. Ik geniet op dat stukje even niet van de natuur om mij heen en ik vraag mij af waarom ik ooit aan deze tocht ben begonnen. Na een paar honderd meter heb ik gelukkig wel weer oog voor de natuur. Ook hier is het mooi.

Iets verderop is er een stop bij Kieron waar we pannenkoeken met jam en slagroom krijgen. Ik voel mij na deze traktatie weer helemaal fit. Dat het dan nog twee kilometer naar de camping is, boeit mij niet en ik loop in een lekker tempo over de planken. Kieron is overigens een bijzondere plek, want je komt dan na een flink steile afdaling onder de boomgrens. Je gaat een brug over en opeens loop je tussen de berken. Dat voelt apart. Ik realiseer me dat ik de afgelopen dagen geen boom gezien hebt en nu sta ik opeens in een berkenbos. Het contrast is groot.

De camping waar we overnachten is luxe met een winkel, sauna en toiletten. De meesten zetten hun tentje op in het bos, maar een aantal mensen zitten bij het meer. Helaas zitten daar ook zandvlooien. Rick heeft, ondanks de vlooien, de mazzel om vroeg in de ochtend een eland langs zijn tentje te zien lopen. De afgelopen avond is er nog een kampvuur gemaakt. Dat is aan mij voorbij gegaan, want ik ben vroeg gaan slapen. Dat het bijna de gehele nacht heeft geregend, heb ik ook niet meegekregen.

De laatste wandeldag begint. We lopen in Abisko National Park en dat is een prachtig mooi groen gebied. Eerst langs het meer en daarna verder langs de rivier. Bij een stroomversnelling worden nog een aantal groepsfoto's gemaakt. De finish bereiken we

terwijl we lopen we in rijen van vier. We hebben het alle 38 gehaald en er ongeveer 100 uur over gedaan. Een mooi resultaat!

Daarna tijd om voor de laatste keer het tentje op zetten, te douchen en eindelijk weer fris te ruiken, een drankje, rendiershoorna, het kopen van kleding, schoenen schoon maken en laten poetsen, telefoon opladen, gezellig zitten in de feest tent, avondeten en ik heb het helaas gemist: de voetjes van de vloer, bij een, volgens Gerard, echt heel goede band.

De volgende dag worden we als groep door een bus opgehaald en naar het vliegveld van Kiruna gebracht. Op de luchthaven van Kiruna hebben een aantal mensen een berichtje ontvangen dat de terugvlucht vanaf Stockholm is geannuleerd. Ik zit deze vlucht weer naast Ton. Aangekomen op de Arlanda luchthaven wordt de annulering bevestigd. Ongeveer 30 mensen uit de groep zouden met de geannuleerde vlucht mee gaan. Het vraagt de nodige organisatie om de terugvlucht te regelen. Dit wordt uitstekend door Frouke en Karlijn opgepakt, waarbij de mensen die de meest dringende reden hebben om terug naar Nederland te gaan als eerste op de beschikbare plaatsen worden gezet. Dat betekent veel geduld op de luchthaven en een extra hotelovernachting voor de overige groepsleden. Alles verloopt uiteindelijk soepel. Complimenten voor de groep. We hebben ondertussen gezamenlijk ook al het nodige opgebouwd en mee gemaakt en dit kan er ook best bij. Het geeft wel aan dat er een goede groepsbinding is en er een fijne groepsdynamiek is ontstaan.

De volgende dag zijn we ruim op tijd voor de vlucht naar Nederland. Ik loop als één van de laatsten over het gangpad en ik zie dat er achterin nog één plekje vrij is. Ja hoor, ik had het kunnen weten, ik zit weer naast Ton. Toch bijzonder dat we 'ad random' steeds naast elkaar komen te zitten. Dat wordt geen boek lezen, maar een gesprek met diepgang. Ook dat gebeurt na zo'n tocht. Op Schiphol lever ik mijn geleende spullen in bij Hans en Joost. Ik geef iedereen, die er nog is, een knuffel en drie zoenen en ga huiswaarts.

Hierbij de complimenten en dank voor de organisatie van Hiking & Adventures: Joost, Hans en Micha (vanuit Nederland). Zij hebben het geweldig georganiseerd en er een super tocht van gemaakt. Ook de complimenten en dank voor de inzet van Peter en Leo. Zij stonden altijd klaar voor een helpende hand, steuntje in de rug of een liedje.

Ad, Albert, Anke, Arjan, Arles, Bernard, Brian, Christien, Frouke, Gerard, Gerrit, Gwen, Jenneke, Jim, Jo, Josina, Karlijn, Lieke, Michel, Olav, Piet, Rick, Ruben, Ruud, Sandra, Sarah, Saskia, Serge, Sharon, Tannie, Thomas, Ton en Willem bedank ik voor de gezelligheid, samenwerking, support, goede gesprekken, humor, gezang, Tai Chi oefeningen, mooie foto's, voetverzorging, regelwerk bij de luchthaven, hulp bij tent opbouwen, het koken van water, en ga zo maar door.

Een leuke groep die een mooie prestatie heeft geleverd!

